

DR. SZABÓ ESZTER

megbízott oktató

(Széchenyi István Egyetem, Deák Ferenc Állam- és Jogtudományi Kar, Alkotmányjogi Tanszék)

A győri jogi kar hallgatója 1998 és 2003 között

Jogi egyetemi tanulmányaimat – a programozás és közgazdaságtan világából érkező – 1998 és 2003 között folytattam Győrben, meglepetést okozva környezetemben, mely joggal számított arra, hogy nem a joggal, hanem a közgazdász pályával írom be magam a családi legendáriumba. Mivel azonban mindenkinél jobban éreztem, hogy a jogi egyetem azt a felszálló pályát jelenti majd a számomra, amely a leginkább nekem való pálya, az első adandó alkalommal ráléptem az útra.

A pálya stabilizálásában közrejátszott, hogy olyan kiváló oktatók tanítottak a '90-es évek végén, mint például Bihari Mihály, Szalay Gyula, Horváth Pál vagy Kukorelli István. De közrejátszott benne az is, hogy 1998 és 2003 között remek évfolyam gyűlt össze, nem mellesleg, volt valami különleges varázsa annak, hogy a város „elsőgenerációs” joghallgatóinak egyikeként sétáltunk az egyetemre. A pályára találást erősítette, hogy akkorra már egy népfőiskola körül is önkénteskedtem, ahol a '90-es évek szellemi grémiumából sokakat megismertem, közel hozva hozzám a közjogi gondolkodást, éberem tartva a társadalmi-politikai folyamatok iránti kíváncsiságomat. Ezek a kis ösvények értek össze egy határozott útiránnyá Győrben.

A pálya nehézségi foka nekem való volt, lényegében majd' minden félévet évfolyamelsőként zártam, többször elnyerve a köztársasági ösztöndíjat, ami akkortájt nem volt átlagos eredmény. Máig ható, meghatározó mozzanat volt 25 évvel ezelőtt az, hogy felfigyelt közjog iránti nyitottságomra a kiváló léleklátó, Kukorelli István professzor, és az első két jeles vizsgám után feltette a kérdést: volna-e kedvem demonstrátori munkához az alkotmányjogi tanszéken, melyet Ő vezetett? Hát persze, hogy volt! Attól kezdve sorra nyertem el a demonstrátori pályázatokat, részt vállalva érdekes feladatokban, műhelybeszélgetéseket folytatva az alkotmányjog oktatóival, akik közül nem egy a rendszerváltás akkor még nem túl távoli folyamatainak alakításában is aktívan részt vett.

Az egyetemi évek mozgalmas időszakához hozzájárult az is, hogy a hallgatói önkormányzat tagjává választottak, így belekóstoltam az érdekérvényesítésbe, úgyszintén az a másik impulzus, hogy 2002-ben, a helyi önkormányzati választások során is az érdekérvényesítés irányába tereltek: joghallgatóként a településem történetének legifjabb önkormányzati képviselőjévé választottak.

A jogi egyetemet évfolyamelső eredménnyel zártam, ám néhányakat megdöbbenve mégsem klasszikus jogász pályán helyezkedtem el az első években, hanem egy alapítvány égisze alatt kezdtem el tevékenykedni, szert téve széleskörű társadalmi tapasztalatokra. Néhány év után – miközben minden és mindenki folyamatosan a bírói pálya felé kívánt terelni – azzal a lelkes elképzeléssel, hogy a vidéket szolgáljam, kiválasztottam egy bíróságoktól távol eső kis települést és merészen a közigazgatási pályára léptem. Jegyzőként kezdtem el dolgozni, előbb Vas megyében, majd visszatérve Győr közelébe, egy haladó szemléletű képviselő-testülettel dolgoztam együtt. A jegyzőséggel együtt járt, hogy munkáltató és vezető lettem egyszerre.

E feladatok mellé 2010-ben meghívást kaptam Kukorelli professzortól a győri jogi kar alkotmányjogi tanszékére, ahol azóta is megbízott oktatói feladatokat látok el.

Főispán úr 2012 őszén kért fel az akkortájt alakuló járási hivatalok egyikének a vezetésére, 2013-tól a Pannonhalmi járás élére állhattam, két érdekes jelenség kíséretében: egyrészt az ország talán legfiatalabb járási hivatalvezetőjeként, másrészt a velem készített riporttal indították útjára a járási hivatalok működésének megkezdését az országos médiában, mely pusztán véletlen egy jogtörténeti szempontból meghatározó pillanattá vált a térség számára, lévén, hogy a valamikori Pannonhalmi (Győrszentmártoni) járást az elsők között szüntették meg 1950-ben. Járási hivatalvezetőként a civil közigazgatás mellett a helyi és vármegyei védelmi igazgatás feladataiban is aktívan részt vállaltam, a tennivaló érdekesebbnél érdekesebb helyszínekre vezetett. Nagyon inspiráló hét évet töltöttem ott, remek vezetők és munkatársak között.

Akkortájt történt, hogy megpályáztam a közigazgatási szakvizsga oktatói, vizsgáztatói státust a Közszolgálati Egyetem égisze alatt akkori vezetőm biztatására, majd éveken át oktattam a vármegye közigazgatási szakembereit is.

Az önkormányzati és a területi közigazgatásban töltött másfél évtized után idejét éreztem a központi közigazgatás felfedezésének, mely 2019-ben nyílt meg előttem a Belügyminisztérium jogalkotással, kodifikációval, kormányzati koordinációval foglalkozó területén, egy főosztályvezetői állás formájában. A jogalkotás békeidőszakban is rendkívül feladatdús terület, különleges jogrendi időszakban az Operatív Törzs támogató feladatokkal pedig még inkább az volt. Megérkezve eszmélt rá az ember, hogy közel húsz év közigazgatásban töl-

tött időszak és tíz év egyetemi oktatás után is egy teljesen új munkanyelvet kell megtanulnia. Később vezető-kormányfőtanácsosi feladataim mellett a Belügy-minisztérium integritás tanácsadójává neveztek ki. Ez utóbbi szintén izgalmas irányokat hozott, az integritás, korrupciómegelőzés témákban speciális fórumokon, személyi körben, nemzetközi delegációk előtt ülve is dolgozhattam. Szakmai munkám miniszteri elismerésben részesült.

Hat év belügyi időszak után, új kihívást keresve, a tavalyi évben a biztonságpolitika területére léptem, ahol az eddig megszerzett tudás, tapasztalat egyidőben hasznosítható, miközben egy innovatív területen dolgozhatom, remek csapatban, új impulzusok és tanulnivalók kellős közepén.

A jogi egyetemről nyíló felszállópályát 23 éve hagytam el a közigazgatás irányába, a pálya kínálta kötöttségek ellenére is mindig a saját utamat járva, s nem egyszer megtapasztalva, hogy bátraké a szerencse! Rajtam biztosan nem fog múlni, hogy a jogi pályán még legalább 25 évnyi nekem való feladat találjon rám!

E jogászhivatás-központú gondolatok zárásaként az emlékkönyv lapjaira kívánkozik az is, hogy hálás vagyok a sorsnak mindazokért a jogi egyetem körül kialakult kapcsolatokért, barátságokért, melyeket olyan emberekkel ápolhattam, ápolhatok, akikkel már nem is számolom, mennyi ideje ismerjük egymást. Az alapító atyák közül jó szívvel emlékezem Szalay Gyula dékánra, akivel bármikor futottam össze Győrben, mindig volt miről szót váltanunk egymással, nem egyszer győri koncerteken sodort egymás mellé bennünket az idő. És természetesen Kukorelli István professzorra, aki túl az egyetemen, tanítványait számon tartó Tanárként tud megszólítani bármely, átlagosnak tűnő napon, a telefonvonal túlsó oldaláról, valami titokzatos őserő birtokában, hogy aztán a vele folytatott diskurzus hatására az ember újra biztos legyen abban, hogy nemes célt, küldetést és feladatot kapott a jog íródeákjaként – a létező legjobb helyről – a győri jogi karról indított pályán.

DÍJAK:

- Köztársasági ösztöndíjak
- 2000 – az Ausztráliai Magyar Szent Korona Társaság pályázatán elnyert 2. helyezés
- 2016 - Győr-Moson-Sopron Megye Szolgálatáért Díj – Közszolgálati tagozat
- 2023 – a Belügyminiszter díja a szakmai munkám elismeréséül

JOGI PUBLIKÁCIÓK:

- 2004 - A Szent Korona-eszme időszerűsége (Szent István Társulat)
- Recenziók Kukorelli István életművéhez, írások oktatói emlékkönyvekbe